

от чичо си Винценц Розе. Тринадесет члена от близките роднини на Розе са загинали в концентрационните лагери на Хитлерова Германия.

Следващата, още по-мощна проява на срещата на синти с историята беше една гладна стачка в Дахау - първия концентрационен лагер - на 4 април 1980 г. В присъствието на над сто немски и чуждестранни журналисти и на няколко телевизионни екипа четиринадесет гладуващи, включително един немски социален работник (единственият несинт) започнаха своя пост на Разпети петък, след което участваха в ойкуменична служба в параклиса. Целите им включваха официално признаване на нацистките престъпления срещу ромите и синтите, подобаващи реституции¹², край на легалната дискриминация и полицейското насилие и създаването на синтийски културен център в Дахау. Стачката продължи осем дена преди да започнат удовлетворителни преговори с официални представители на правителството. В преговорите взеха участие и членове на трите големи политически партии, представени в Бундестага, както и представители на църковни групи. Въпреки че Розе обяви "победа" за синтите, на практика техните искания бяха посрещнати по-скоро с подкрепяща реторика, отколкото с действителни отстъпки. Градската управа на Дахау яростно се противопостави на създаването на културен център, изразявайки страх, че "несправедливите" предразсъдъци срещу синтите ще се пренесат върху този град, който и без това носи товара на историческите асоциации с концентрационния лагер.¹³

Между тези мощно знакови събития, синтите, или както и до днес са по-известни, *Zigeuner* (цигани), избухнаха в немското съзнание със силата на тридесет и пет годишна бомба със закъснител. През следващата година се наблюдаваше безпрецедентен медиен бум и половин дузина немски университети започнаха да провеждат проучвания върху някои аспекти от минали и настоящи проблеми на синтите.¹⁴ Според много немски наблюдатели събитието, което